

شبهه شناسی
گفتمان سازی
ویاسخ گوئی
روزهای حماسه
دفاع مقدس
وینژنامه
چند رسانه ای
ماهنامه شبهات

شبهه

درس از انتقام

شبهه:

۱۰۶

چرا امام سجاد (ع) و هفت امام بعد ایشان دنبال خونخواهی امام حسین (ع) نبودند؟

زیرا خونخواهی، به معنای خروج از مدیریت عقلانی نیست، بلکه به معنای نشان دادن این پیام است که ترور رهبر جمهوری اسلامی، هزینه سیاسی و امنیتی بالایی برای دشمنان خواهد داشت.

سیره ائمه (ع) هرگز به مایاموخت که در برابر خون مظلوم، تسلیم شویم، بلکه آموخت که در زمان مناسب و با برخورداری از قدرت، با شجاعت قصاص را به اجرا درآوریم؛ چنانکه در گزارش‌های تاریخی، وقتی از امام درخواست قیام می‌شد، نبود همراهان و وفاداران کافی را دلیل بر عدم اقدام می‌آوردند. امروز که جمهوری اسلامی به درجه‌ای از اقتدار رسیده که دشمنانش را به لرزه درآورده و میلیون‌ها انسان در ایران و بیرون از ایران، فریاد خونخواهی و انتقام سر می‌دهند، در این شرایط، ترک خونخواهی رهبر و مرجع شهید، نه تنها خلاف سیره ائمه، که خلاف وجدان عقلایی ملت ایران و آزادگان جهان است.

خاموش نشود؛ در حقیقت، آن همه اصرار بر گریه و عزاداری برای امام حسین (ع)، نه یک احساس صرفاً عاطفی، که یک راهبرد سیاسی عمیق برای مبارزه نسل‌های آینده با ظلم و جنایت بود. امروز نیز شعار «یا لشاروات خامنه‌ای» چیزی جز ادامه همان مسیر نیست؛ این شعار اعلام وفاداری به راه خونخواهی است که در زمان ماقدرت تحقق آن فراهم شده است.

مختار با امکانات محدود آن روز قیام کرد و امام سجاد (ع) نیز او را تأیید فرمود، امروز ما با ده‌ها برابر آن توان، چگونه می‌توانیم خون رهبر شهید عزیزمان را نادیده بگیریم؟ نکته مهم آن است که حفظ جان مردم و حفظ زیرساخت‌ها دغدغه واقعی مدعیان عدم انتقام نیست بلکه آنها چون از جنگ و آمریکا می‌ترسند، به دنبال یافتن بهانه‌ای برای تسلیم سیاسی در برابر زیاده‌خواهی آمریکاهستند که خود خیانتی بزرگ به مردم و کشور است؛

و دیگر ائمه معصومین (ع) از امکانات و حمایت‌های مردمی که امروز شاهد هستیم، برخوردار بودند باز هم اقدام نمی‌کردند؟ از این گذشته، ائمه (ع) هرگز از اصل خونخواهی دست نکشیدند و این ادعا که آن بزرگواران «به خونخواهی نپرداختند»، یا ناشی از ناآگاهی از تاریخ است، یا تحریفی عمدی برای توجیه تسلیم محوری امروز. امام سجاد (ع) که خود با چشمانش صحنه‌ها و حوادث کربلا را نظاره کرد، با زنده نگه داشتن یاد عاشورا و اقامه عزای سالار شهیدان، جامعه را به گونه‌ای هدایت کرد تا این حماسه هرگز به فراموشی سپرده نشود. آن امام همام و سایر ائمه (ع)، با گریه‌های پیوسته، دعا‌های جانسوز، نفرین بر قاتلان کربلا و درخواست انتقام از درگاه الهی، و نیز تأکید بر برگزاری مجلس‌های عزای و مرثیه‌سرایی، چنان آتش خونخواهی را در دل‌های شیعیان شعله‌ور ساختند که هیچ‌گاه این فریاد مظلومیت

در پاسخ به شبهه افکنی کسانی که با تمسک به سیره ائمه (ع) در صدد توجیه ترک خونخواهی رهبر شهید برآمده‌اند، نخست باید بر این نکته کلیدی انگشت گذاشت که این استدلال، مبتنی بر قیاس مع الفارق و سنجش دو وضعیت کاملاً ناهمگون است؛ دوران ۱۹۹ ساله پس از عاشورا، دوران خفقان مطلق بنی‌امیه و بنی‌عباس بود که در آن، امام معصوم حتی برای اقامه نماز جماعت نیز در محاصره جاسوسان به سر می‌برد و هیچ‌گونه قدرت نظامی در اختیار نداشت، حال آنکه جمهوری اسلامی امروز، صاحب حکومتی مستقل، ارتش و سپاه مقتدر، موشک‌های فرمانطقه‌ای، پشتیبانی میلیونی مردمی و محور مقاومت است و بدیهی است که تکلیف یک حکومت مقتدر در برابر جنایت ترور، هرگز با تکلیف امامی که تحت سخت‌ترین شرایط امنیتی و اقبال اجتماعی است، یکی نیست؛ آیا اگر امام سجاد (ع)

